

REALITATEA

(SAU LUCRURILE AȘA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATA

Abonamente:
 pe trei luni Lei 70
 pe o jumătate de an . . . Lei 130

Editor și Redactor: J. B. Sima
 Apare totdoanaa Dumineca

Redacția și Administrația:
 Cluj, Str. Regina Maria 26.

EVENIMENTELE SĂPTĂMÂNEI IN ILUSTRATII

OASPEȚII AMERICANI LA CLUJ

Un grup de 30 profesori și 12 studenți americani, au venit în România spre a întoarce vizita pe care intelectualii români și M. S. Regina, au făcut-o în America. Ilustrațiile noastre reprezintă pe oaspeții americani în trecere prin Cluj.

1. Primirea la gară.
2. Grupul profesorilor pozează pentru „Realitatea”.
3. Profesorul dr. Haly, de vorbă cu directorul nostru; la stânga d. Richard Tuffli, ajutor de primar în Cluj.

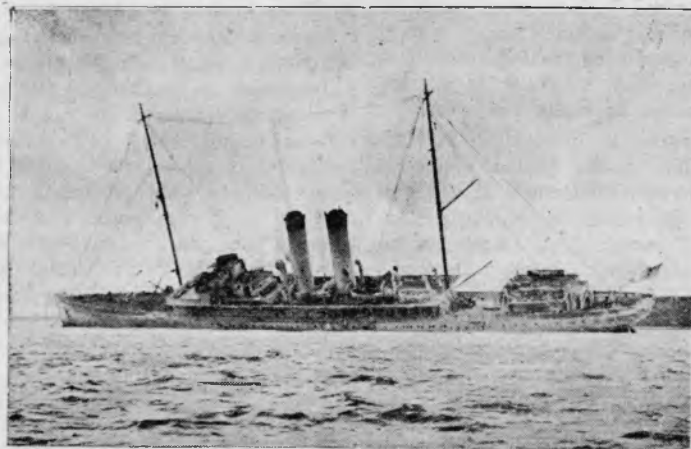
D. N. Titulescu, marele bărbat de stat și ministru de externe în cabinetul Brătianu, a sosit la București în săptămâna trecută. Fotografia noastră îl reprezintă în cabinetul său de lucru

ÎN ACEST NUMĂR: O vizită la mormântul lui Confucius. „Strandul” dela Cluj. Sportul practic: învățați să înotați cu ajutorul unei farfurii. Profesorii americani la Cluj (recepția la gară). Progres și rutină. Aventuri de-o oră. Evenimentele săptămânei în ilustrații. Însmormântarea profesorului Pârvan (ilustrații). „Realitatea politică în caricaturi.

D. G. Tătărescu, subsecretar de Stat la interne, împreună cu d. Amos Frâncu „apărătorul Moșilor” în cabinetul prefecturii din Cluj.

D. Amos Frâncu, se află pentru prima dată în fața obiectivului fotografic al unei reviste.

Profesorul Vasile Pârvan, savantul a cărui pierdere prematură a lovit adânc țara noastră. În pagina 8-a, redăm câteva ilustrații, luate cu ocazia însmormântării.

REALITATEA
FOAIE SĂPTĂMÂNALĂ ILUSTRATĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Cluj, strada Regina Maria Nr. 36.

PREȚUL ABONAMENTULUI
Pe un an întreg Lei 250
Pe o jumătate de an „ 130
Pe trei luni „ 70

PENTRU STRĂINĂTATE
Pentru America \$2
Iugoslavia și Cehoslovacia . Lei 300

Editor și Redactor: J. B. Sima

DUMINECĂ, 10 IULIE, 1927.

Recepțiile

„Ca la noi la nimenial“ Poftim Domnule, sosesc oaspeți aleși și la gară cine? Aproape nimeni!“ se tânguia, extraordinar de indignat, un „delegat“ al autorităților clujene, pecând aștepta pe profesorii americani, cari au vizitat Clujul, în săptămâna trecută.

Da, e adevărat, foarte puțină lume se afla pe peronul gării, la sosirea oaspeților americani. Lumea tot mai mult se ține departe de manifestările publice, de entuziasm sau de simpatie spontană și vina o poartă tocmai acei puțini, cari sunt totdeauna la gară, sau în frunte, când vin oaspeți, sau când este vre-o serbare, acei cari ar trebui să fie cât mai puțin, sau deloc.

Lumea nu vine la gară, pentru că e bruscată de agenții incuși ai autorităților, lumea nu participă la manifestațiuni, pentru că totdeauna are de îndurat necazuri mici, din partea unor găgăuși, cu țose mari, necazuri cari înving curiozitatea și dorința participării.

Revista noastră se străduiește să arate, în chipuri, evenimentele mai de seamă, manifestările publice din țară și în special din Cluj pentru ca momente înălțătoare, clipe memorabile, să rămână alături, de cuvântul scris, fixate cu ajutorul aparatului fotografic.

Reportajul de gazetă, cuvântul scris șterge și îngreunează imaginea; ilustrația aduce dinaintea ochilor scena, imaginea vie: dintr'o aruncătură de ochiu se vede clar, despre ce e vorba.

Se'nțelege că avem obligația de a fi de față la diferitele recepții, la felurile serbări sau ori de câte ori se petrece un eveniment mai important. Ne putem deci pronunța în cunoștință de cauză și avem dreptul, după experiența pe care am avut-o, să spunem că felul cum autoritățile știu să primească oaspeți, chipul în care decurg diferitele serbări, e absolut necivilizat, e un caraghioslăc.

Când a venit Generalul Berthelot la Cluj, Consulul francez din localitate, a trimis tuturor persoanelor marcante din oraș, invitațiuni speciale, rugându-i să participe la recepția marelui bărbat.

Autoritățile locale însă, țineau cu orice preț să-și manifeste existența. În consecință, cu patru ceasuri înainte de sosirea trenului, o companie de jandarmi a impresurat gara și a oprit circulația, cu ajutorul sergenților de stradă, pe o rază de câteva sute de metri. Gara părea asediată. Nu putea pătrunde nimeni, decât numai comisarii poliției, ofițerii și cei cari erau oblăduiți de aceștia, se bucurau de înalta lor trecere.

Zadarnic se prezentau în fața cerberilor, dela poliție, profesori universitari, intelectuali și alte persoane de seamă, cu invitația Consulului francez: li-se răspundea cu fraza stereotipă: „Înțelege Domnule, că nu e voie!“ „Dar Domnule uite am invitație: „N'auzi domnule? Stai acolo afară. Aici nu e voie! Am ordin! Vorbește cu domnul ofițer!“ Te prezentai la domnul ofițer!“ Te prezentai la domnul ofițer, adică la comisari sau sub-comisarul, care umbla aferat, printre tră-

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

„Ce e val, ca valul trece.“
(Eminescu: Glose)

ÎN ziua când va apărea revista noastră, rezultatul alegerilor va fi cunoscut. Noi îl prevedem mai dinainte.

De când țara noastră se bucură de legea sufragiului universal, poporul a dat dovadă de multă cumințenie. Cu toată propaganda demagogică, pe care o fac, în mod obișnuit, diferitele partide, el nu se lasă influențat în rău, și întotdeauna a fost de aceeaș părere cu M. S. Regele, arătând încredere în partidul, pe care Dănsul l-a chemat la conducere.

Dacă astăzi patimile politice și ambițiile personale ale fruntașilor au fost mai mari decât oricând, marea mulțime s'a ținut mai mult decât întotdeauna, departe de frământări, arătând că-i este tot una numele partidului care guvernează, dacă acesta este alcătuit din bărbați fruntași, cu dragoste de țară și de neam, din bărbați cari să păstreze legea și buna rânduială.

Din numărul total al alegătorilor, foarte puțini s'au imbulzit la vot. Munca în toi și poate și oarecare părere de rău că cele două partide mari din țară n'au putut să se înțeleagă laolaltă, au îndemnat mulțimea să se desintereze de alegeri. Dela tribunale și judecătorii, dela secretarii comunali, nu s'au ridicat nici o treime din totalul cărților de votare.

Față de cele întâmplate, în timpul alegerilor averescane, se poate spune că de data aceasta alegerile au fost mai libere. Totuși spre a putea împlini cele patruzeci la sută voturi, câte trebuie să aibe un partid, așa încât să obțină majoritate, liberalii în mai multe județe, acolo unde partidele de opoziție erau mai populare, au comis abuzuri și ilegalități. Partidul național-țărănesc a surprins mai multe ordine secrete, date jandarmeriilor de către conducători, prin care se căleau drepturile cetățenilor.

Se pare însă că ministrul de Interne d. G. Duca, potrivit acestor abuzuri s'a arătat hotărât să pedepsească pe vinovați.

DINTRE măsurile pe care actualul Guvern este hotărât să le ia, de bună seamă cea mai importantă e amnistia generală, pe care o va acorda. Se vor ierta astfel toate păcatele celor cari s'au făcut vinovați în războiu, precum și delictelor politice, de orice fel, de până acum. Căci firea românului e blândă și iertătoare.

suri și automobile și căutai să explice. Domnul comisar era însă prea ocupat ca să poată da atenție la cele ce-i spui. Te apostrofa cu un ton supărat: „Lasă-mă domnule în pace!“ N'am timp de dumneata acum. Nu e voie să intri!“ Și în felul acesta, cetățeanul, care venise la gară, cu invitație să vadă pe generalul Berthelot, pleca amărit și injurând.

Scena e identică în oricare altă împrejurare. La toate recepțiile gara e împănată cu jandarmi, polițiști și agenți de siguranță. Se pun bariere, se închid ușile, se postează santinele, ca nu cumva publicul să intre. Oaspeții sunt totdeauna primii de acești reprezentanți ai forțelor publice, cari par'că așteaptă niscăi criminali fioroși, aduși din fundul temnițelor, sau că păzesc trecerea vre-unor comuniști periculoși, veniți de-a dreptul dela Moscova.

Se'nțelege ușor ce impresie detestabilă face asemenea primire asupra străinilor. În ultima împreju-

Multă nemulțumire produce, în rândul funcționarilor, faptul că Ministrul de finanțe a hotărât să nu mai dea sporurile de leafă, pe care fostul guvern le acordase. Principiile de economie bugetară și dorința actualului guvern de a ușura impozitele, l'asilit ca deocamdată să amâc plata acestor sporuri.

Dacă Guvernul se va îngriji de buna rânduială, anul acesta după recolta mănoasă care se anunță, banii noștri vor căpăta valoare mai mare și creditul pe care străinătatea ni-l acordă, va crește și dănsul. În câteva județe numai, grindina și furtunile au stricat bucatele și roadele. Mai crunt au fost lovite județele Arad și Putna.

* * *

Un Lord englez cu gând să se pună bine cu ungurii, și spre a se face cunoscut, s'a apucat să scrie, într'o gazetă din Londra, articole prin care căina pe unguri, și cerea Puterilor Mari să dea îndărăt Ungariei o parte din ținuturile desfăcute dela Austro-Ungaria.

De bucurie că se găsește cineva să spună asemenea prăpăstii, ungurii și-au pierdut capul și toată țara, în frunte cu conducătorii, au socotit că de vreme ce un Lord crede că hotărârile de pace vor fi schimbate, aceasta se și cuvine să se facă. Devalma cu aliații noștri, România a fost făcută de ocară prin gazetele din Buda-pesta.

Și noi și marile Puteri au răs de pretențiile Ungariei, care crede că sunt destule aiurările unui nebun, pentru ca pacea, atât de greu câștigată, să fie tulburată. Oricum aceasta trebuie să ne arate că în Ungaria nu putem avea prea multă încredere.

* * *

Pentru a treia oară Oceanul a fost trecut în sbor, deși aviatorul Byrd, era cât p'aci, dacă nu s'ar fi îngrijit din vreme, să și piardă viața, tocmai la sosire: în loc să nimerească la Paris, rătăcind drumul, a căzut în mare.

După Lindbergh, care a sburat singur, după Chamberlin, care a venit cu un pasager, pe avionul său, Byrd a adus cu dănsul din America doi însoțitori. Se vede astfel tot mai limpede că nu e departe vremea când se vor face curse regulate peste Ocean.

Cu întristare trebuie să observăm însă că nici un european n'a fost în stare să treacă Oceanul, în vreme ce Americanii l-au trecut de trei ori.

rare, profesorii americani am asistat și la o altă necuviință: La hotelul la care se aflau găzduiți, se prezintă, după amiază, un comisar de poliție și cu un ton de poruncă, de par'că era vorba de turnat niște indivizi suspecți la gherlă, le cere să-l urmeze la bibliotecă: „Cine-i șeful profesorilor ăstora? se adresează el oaspeților; m'a trimes prefectu să mergem!“ Iși poate oricine închipui mura americanilor, chiar dacă n'au priceput cuvintele. Noroc c'a intervenit la vreme un profesor dela Universitatea noastră.

Și atunci înțelegem de ce: „ca la noi la nimenial“

Pe urmele pașilor Kaizerului german

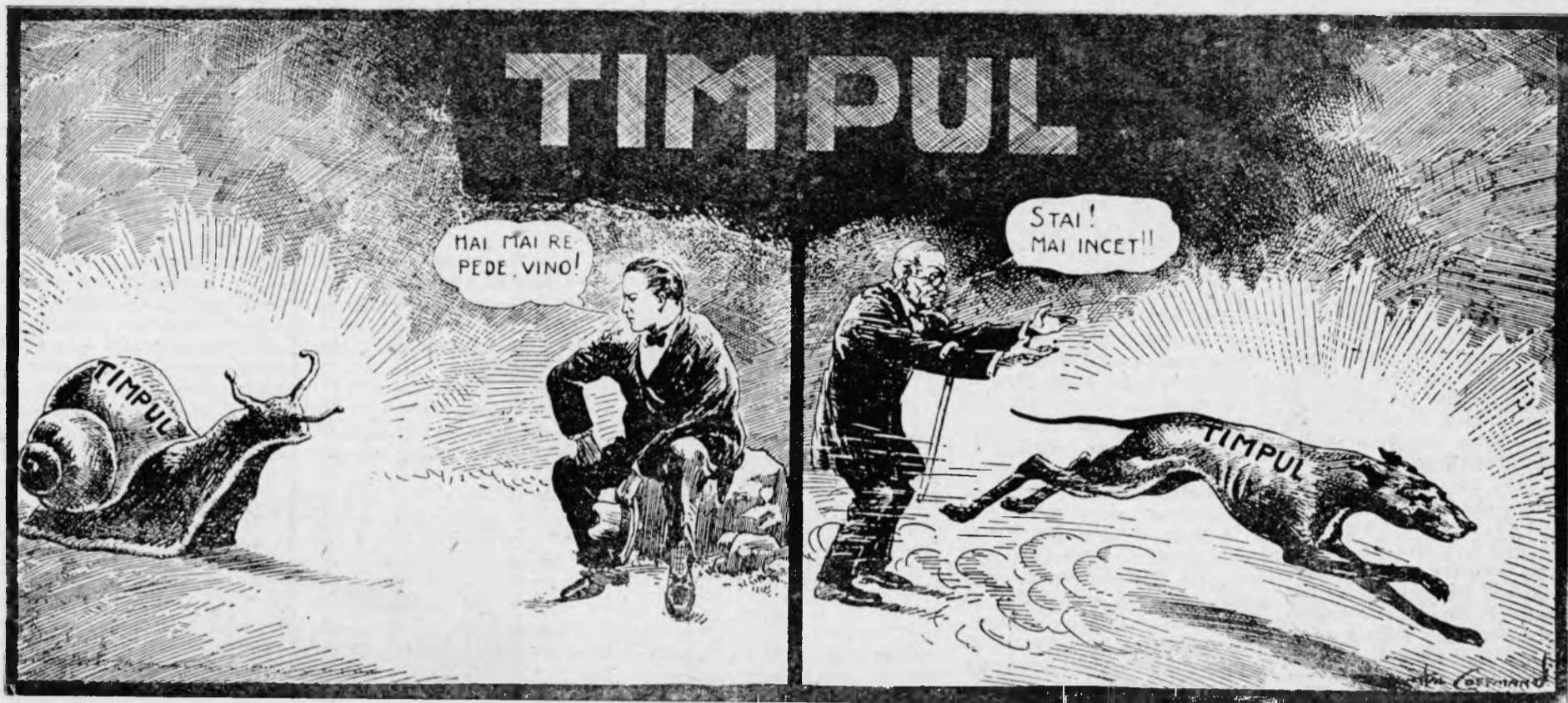
„MOȘII“ BALCANICI
Reprezentare emoționantă

Băgați de seamă cum pașiți, cocoșilor!...

Cetiți și răspândiți
„REALITATEA“

TIMPUL: PENTRU UNII SE TĂRĂȘTE—PENTRU ALȚII SBOARĂ

CESTA e gemătul celor bătrâni, pentru care se pare că soarele aleargă prea repede, sau că pământul se rostogolește cu înțeleală tot mai mare, a acelor pentru cari anotimpurile vin unul după altul, nerăsuflete.

Omului care și-a trăit traiul și care-și deapănă întâmplările tinereții i-se pare că totul a trecut, într-o vreme de tot scurtă, că toate s'au petrecut mai ieri, chiar când e vorba de întâmplări care au fost cu zeci de ani în urmă.

Căci zecile de ani sunt asemenea unui vis pentru omul bătrân care se uită îndărăt.

Dar zece ani sunt zece secole, pentru cel care se află în primele timpuri ale tinereții. Cât de încet trece un an pentru omul tânăr? „Par'că nu se mai termină: Cât de greu vine primăvara, cât de greu se topește zăpada, ce multă vreme trebuie să inverzească pădurea, cât timp trece până cresc florile. Totul pare o veșnicie, omului nerăbdător, să ajungă în culmea vieții.

* * *

Desigur că dacă omul tânăr ar ști să prețuiască valoarea timpului după cum se cuvine, atunci el ar ști să TRĂIASCĂ, așa fel cum le pare rău, celor mai mulți dintre bătrâni, că n'au știut să trăiască. El ar ști să se bucure de toată puterea, de toată vigoarea, de tot entuziasmul și de toată frumusețea tinereții. Dar dânsul vrea să treacă mai departe, disprețuiește timpul care i-se pare că merge încet ca melcul.

Timpul perdut este însă o parte din viața dusă, și numai timpul întrebuințat cu folos, înseamnă viața trăită cu adevărat.

S'a definit timpul ca perindarea evenimentelor. Dacă nu s'ar întâmpla nimic, nu s'ar schimba nimic, n'ar exista nici timpul. Pentru cel care doarme timpul pare că stă pe loc. Dacă cineva ar dormi mai multe zile în șir, n'ar ști deloc sine câte zile au trecut. Cei bolnavi de boala scmnului, dacă scapă din această grea încercare niciodată nu-și amintesc câtă vreme a trecut de când s'au imbolnăvit până la însănătoșire. Luni de zile ei se par că au fost de abia ieri.

Dacă moartea este numai o adormire, e tot una dacă ne-am deștepta IMEDIAT, într'o altă lume, sau ne-am deștepta peste mii și mii de ani, într'un alt univers.

Dar omul mai ales cât e tânăr, se grăbește și vrea să cunoască felul în care se vor sfârși evenimentele ce-l interesează. Și atunci e nerăbdător și i-se pare că vremea se scurge prea încet.

Legenda spune că o zână, întâlnind un copil, în cale, i-a dăruit un ghem de ață,

Cei tineri cer timpul să se grăbească, și să le aducă realizarea dorințelor.

Cei bătrâni, dinpotrivă, cer timpului să meargă INCET, pentru a avea timp se mai repare din greșelile tinereții, dar zadarnic. Timpul „zboară“.

Celor tineri, timpul li se pare asemenea melcului din ilustrația de mai sus, iar celor bătrâni asemenea ogarului, care fuge ca vântul.

Unii oameni trăesc într'un ceas cât trăesc alții în 10, 20 sau 50 de ani.

spunându-i: „Acesta e ghemul vieții tale; dacă vei voi să-ți trăiești viața repede, n'ai decât să-l desfășori iute, vei voi să trăiești domol, trage binișor de capăt și oprește-te acolo unde vrei ca viața să nu se schimbe de fel și timpul să stea în loc“. Zâna s'a depărtat; iar copilul a tras de capătul aței și iute a devenit flăcău. S'a îndrăgît de o fată și a vrut să grăbească mersul vieții, pentru ca mai repede să se însoțească cu dânsa. Și a tras de firul vieții pentru ca să-și vadă copii mari. Mai apoi ca să vadă sfârșitul afacerilor, în urmă ca să-și așeze băeții și fetele pe la caselile lor, și iar a tras de fir ca să scape de boală, ca să-și vadă nevasta sănătoasă, ca să isprăvească un lucru început și s'a trezit la urm că ghemul se desfășurase tot, și că a venit sfârșitul vieții. Într'o singură zi își trăise viața întreagă. De bună seamă, dacă s'ar da fiecărui tânăr câte un ghem de acesta al vieții, oamenii ar trăi scurtă vreme.

Bătrânii însă se tânguiesc de vremea care a trecut prea repede și dacă ar fi cu puțință ei ar înfășura la loc, firul desfăcut.

Trebue să știm să ne folosim de timpul care trece. Cu cât un om face mai mult, cu cât lucrează mai harnic și cu cât știe să obțină ceea ce urmărește, în timpul cel mai scurt, cu atât viața va fi mai lungă.

S'a făcut o socoteală că, în general, într'o viață de 70 de ani, omul doarme 24 de ani, 9 luni și 15 zile; că lucrează 11 ani și 8 luni. Că se odihnește, treaz fiind, 11 ani și 8 luni; că întrebuințează pentru vremea mâncării 5 ani și 10 luni; pentru umbrel sau călătorit 5 ani și 10 luni; pentru spălat și îmbrăcat 2 ani și 11 luni; călenește 1 an, 5 luni și 15 zile, că se ocupă cu alte diferite lucruri

un an, 5 luni și 15 zile; că palavragește sau pierde în discuții, fără folos, un an, 5 luni și 15 zile; că rămâne să se gândească tot atâta și că pe lângă această pierdere de timp, fără să gândească, fără să doarmă, fără să odihnească, cel puțin tot un an, 5 luni și 15 zile. Dacă această socoteală este făcută foarte precis, pentru media omenirii, sunt foarte mulți acei care pierd mult mai mult timp, decât cel socotit de statisticianul dela care am imprimat aceste date.

Se vede astfel că din 70 de ani de viață, cea mai mare parte o petrecem în preocupări nefolositoare.

Dacă cineva știe însă să lucreze inteligent, să muncească intens, el poate să trăiască într'un ceas mai mult decât trăiește altul în 80 de ani. Căci trăiește mai bine cel care își folosește facultățile raționale, decât broasca festoasă care trăiește cinci sau șase sute de ani, adică nu trăiește ci își târăște casa fără nici un folos.

Cea mai mare pierdere de vreme este amânarea și așteptarea, care ambele sunt lăsate în seama viitorului. Lăsăm să ne scape din mână prezentul, de care ne putem folosi cu adevărat, și așteptăm să vină ceea ce depinde numai de noroc. Renunțăm astfel la ceea ce avem în mână și la ceea ce e sigur, pentru ca ce ne avem și care este o incertitudine“.

* * *

Astfel a spus acum două mii de ani, Seneca, vechiul filozof roman. Cu adevărat vorba sa a fost înțeleaptă, pentru că oglindește minunat felul în care trăiește cea mai mare parte dintre noi.

Mai bine decât oricare Seneca putea să-și dea seama de însemnătatea vorbeii cumiți, de crudul împărat Nero, care l'a condamnat la moarte, poruncindu-i să-și taie vinele dela mâini.

Timpul se pierde, nu numai de cei tineri, dar și de cei bătrâni.

Tinerii își pierd timpul atunci când nu muncesc, când nu se gândesc la nevoia de-a agonisi pentru viitor, când cheltuiesc peste puterile lor.

La fel bătrânii își pierd vremea când, deși au cele de trebuință, continuă să adune averi de care ei nu se vor mai putea bucura, pregătindu-se pentru un viitor, care pentru dânsii nu va mai însemna nimic.

Tinerii pierd vremea pentru ocupații, pe care mai târziu le condamnă ca „nebunii ale tinereții“. Ei pierd vremea, atunci când nu se grăbesc să întemeieze o familie, pentru a-și asigura o viață fericită la bătrânețe.

* * *

Mii și mii de filozofi și de poeți au căutat să arate ce este timpul. Longfellow a spus: „Ce este Timpul? Umbra unui cadran, lovitura de clopot a unui ceas, ziua și noaptea, vara și iarna, lunile, anii și veacurile, nu sunt decât semne și măsurători arbitrare, care nu măsoară nimic. Timpul este viața sufletului.“

Desigur că în acest caz e nevoie să arătăm ce e viața și ce e sufletul. Și acestea sunt noțiuni, pe care fiecare le interpretează în altfel.

Ceeace știm sigur e că timpul trece. Mai bine spus trecem noi, și el rămâne veșnic același. Rămâne așa cum și-l imaginează poeții, cu o coasă în mână, bătrân, secerând mii și mii de vieți, în vreme ce el rămâne totdeauna un moșneag tânăr.

Shakespeare, arată că timpul trece după cum îl întrebuințăm. Și trece pentru fiecare în altfel: trece anevoie pentru logodnică în așteptarea căsătoriei; trece prea iute pentru cei osândiți la moarte.

Timpul va trece totdeauna prea încet pentru cel tânăr și prea repede pentru cel bătrân. Pentru omul tânăr timpul se mișcă mai încet decât melcul, pentru cel bătrân el aleargă mai iute decât ogarul.

Gratuit!

Trimitem gratuit „Realitatea“ tuturor acelor cari vor face în cercul prietenilor lor 5 (cinci) abonamente plătite. Gratuitatea durează pe tot timpul cât sunt făcute cele cinci abonamente. Dacă trei din abonamente sunt pe un an întreg, gratuitatea va dura de asemenea un an.

Abonamente pe un an	250
„ pe o jum.	130
„ pe 3 luni	70

O vizită la mormântul lui Confucius

FILOZOFUL ale cărui doctrine, împrăștiate de către discipoli, au devenit baza civilizației chinezești și codul politic al tuturor dinastiilor și guvernelor, ce s-au perindat în China, până în zilele noastre, și pe care numai revoluția din anul acesta își îngăduie să le moștenească, s-a născut în anul 551 a. Chr. în satul Kin-Feu-Yen. Aici se găsește și mormântul său.

Așezat la 800 km., spre răsărit de Peking, acest sat a devenit un loc de pelerinaj, pe care însă, din pricina depărtării și greutății drumului, puținii europeni îl cunosc.

Socotim interesant deci, să publicăm documentele alăturate, care au fost luate puțin timp înaintea revoluției. Spre a ajunge la mormântul lui Confucius, omul trebuie să treacă prin șase porți, fiecare aparținând unei

găsește statua lui Confucius care alcătuiește un obiect de venerație, pentru China întreagă. Statua, înaltă cam de 4 metri, este sculptată în lemn tare. Ea reprezintă pe marele filozof, îmbrăcat în haina regală: o mantie multicoloră, cu tonuri vii, neșterse până în zilele noastre și o pălărie cu doisprezece ciucuri. În fața statuei se află o tăblie sculptată, pe care se găsește inscripția: „Stăpânul și conducătorul a zece mii de generații”. Această inscripție a fost făcută în 1687, de împăratul Kiang-Hi. Se crede de altfel că toată statua lui Confucius, singura care există în China, tot atunci, a fost ridicată. Într’adevărat, în nici unul din numeroarele temple, ridicate în memoria sa, nu există vreun chip al filozofului. Artistul care a făcut această operă e necunoscut. El a știut însă să dea privirii și în-

un altar și un cenșer pentru arderea parfunurilor. Pe această peatră funerară se poate citi: „Mormântul regelui cel mai per-

mite. Sunt acele ale oamenilor săraci, cari nu au un colț de pământ al lor, unde să poată fi înmormântați, și au fost astfel, după dorința lui Confucius, a cărui moarte chiar, a fost o lecție de dragoste pentru cei umili, înmormântați aproape de dânsul.

Statuia lui Confucius.

curți, în care se găsește tot stîlul de pavilioane.

Dacă un străin intră, fără să fie observat, pe prima poartă, imediat se închid toate celelalte einci, așa încât vizitatorul să fie silit să plătească, când intră în fiecare curte, câte o taxă, destul de mare.

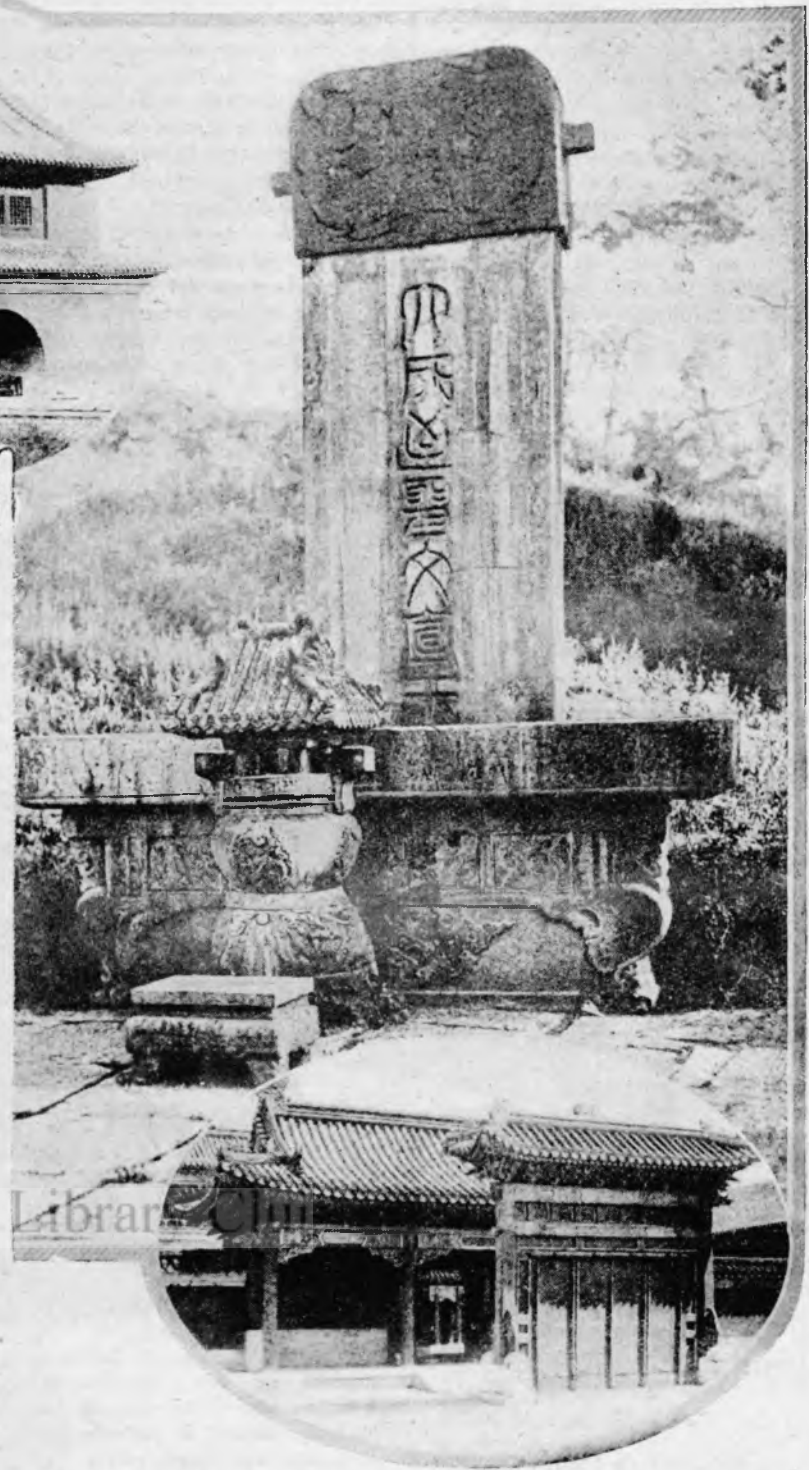
În mijlocul templului său se

fațșării filozofului, o bunăvoință și o blândețe, neobișnuite în arta chinezească.

Mormântul celui care a dat Chinei, acum 2500 de ani, marile principii morale care au îngăduit acestei țări să trăiască de alungul nestatorniciei veacurilor, e însemnat doar de o peatră funerară, în fața căreia se găsește

fect, absolut sfânt, civilizator universal”. În apropiere de mormânt se află o clădire mică, unde celebrul Tsen-Kapa-Kong, învățăcel al filozofului, a trăit vreme de zece ani, spre a veghia trupul maestrului său.

De jur împrejurul stelei funerare, creșe cedrii milenari, cari umbresc sute și sute de alte mor-

Un colț din parcul templului lui Confucius. La fel sunt alcătuite toate cele patru colțuri ale acestui parc.

Piatra de pe mormântul lui Confucius.

Poartă de intrare în templu. În fața porții este așezată o inscripție. A fost așezată aci pentru ca, după credința celor cari au ridicat templul, să oprească spiritele rele. Trecând prin această poartă de culoare roșie, vizitatorul intră într’o alee mică, umbrită și mărginită de statui de oameni, și de animale fantastice, dintre care unele ajung până la cinci metri înălțime. Pe aici se pătrunde la mormântul lui Confucius.

Intrarea în satul Kin-Feu-Yen. Zidul colțurat cu poartă dublă. O portică făcută din gresie, așezată la intrarea drumului, care duce spre mormânt.

SPORTUL PRACTIC

ÎNVĂȚAȚI SĂ ÎNOTAȚI CU AJUTORUL UNEI FARFURII

Orice om poate înota. Omul primitiv se năștea cu această puțință și dacă astăzi, trebuie să învățăm înotul, se datorește faptului că am pierdut obișnuința.

Spre a ne obicinui din nou cu elementul lichid, e nevoie să repetăm des aceleași gesturi. Plecând dela aceste principii, d. Gauthier, la Paris, a născocit un nou sistem, foarte simplu, spre a deprinde cu

farfuria la picioare, te ridici și dai aerul inspirat afară, făcând câteva respirații spre a restabili regularitatea suflului spre a ridica farfuria, faci o inspirație scurtă, te îndoi, bagi capul în apă, deschizi ochii, prinzi farfuria și o scoți afară.

Părtea cea mai grea sa făcut. Repetă de cinci ori acest exercițiu. Fără să fii stânjenit, fără să te gândești, sugestionat de ideea fixă de

celul cu încetul întinzi sub apă brațele, cu mâinile întinse și împreunate, cu degetele cele mari deasupra. Întorci mâinile, cu palmele în afară, și degetele cele mari dedesubt. Desfaci brațele, care sunt lungite bine, ținându-le tot timpul la înălțimea umerilor. Apropii coatele de trup, așa fel ca să aduci mâinile împreunate, cu degetele cele mari în sus, lângă piept.

În lecțiile următoare, când e vorba de a așeza farfuria, și apoi de a o ridica, mărești adâncimea băii, coborându-te pe panta bazinului, în așa fel ca să fii în apă, până la șolduri. În cea de a doua lecție, până la sân, în cea de a treia, până la subsuori, în cea de a patra.

Când nu mai ai teamă de a băga capul în apă, te apeși cu mâinile pe fundul bazinului în această pozițiune, dai lovituri de picioare, cu amândouă picioarele în același timp și desfăcându-le.

În cea de-a cincea lecție vei începe mișcările de înot în apă:

Arunci farfuria drept înainte, la o distanță cam de un metru. Trebuie să te duci să o aduci. Pentru aceasta trebuie să faci un salt în apă, adică să te arunci cu capul înainte, ca să ajungi să prinzi fundul cu mâinile.

Odată în apă cu capul în jos, faci cu capul mișcările pe care le cunoaștem, ținând trupul întins și totodată dai lovituri de picioare, desfăcând ambele picioare. Prinzi farfuria și ridici capul ca să ieși din apă.

În lecțiile următoare, arunci farfuria la doi metri depărtare, apoi la trei metri, patru, cinci, etc. după gradul de antrenament. Vei ajunge astfel să poți face numeroase mișcări de înotat sub apă. Ca să te odihnești, reîncepi la suprafață efortul de înot pe care îl faci în apă în fundul apei. Și astfel, fără nici o silă, vei observa în cele din urmă, că ai devenit un înotător bun.

CUM SE ARUNCĂ FARFURIA

Elevul stând drept, cu picioarele desfăcute, în apă până la genunchi ține în mână o farfurie. Inspiră odată scurt, se îndoie și așează farfuria pe fundul bazinului. Se ridică apoi. — Stând cu picioarele pe fundul apei, învață mișcările brațelor. — După ce s'a obicinuit cu apa aruncă farfuria la un metru și se bagă în apă ca s'o caute.

apa, chiar pe cei mai impresionabili elevi ai săi. „Nu există insucces”. Aceasta e deviza d-lui Gauthier. Procedul e foarte simplu: elevul e trimis să aducă o farfurie, care se găsește în fundul bazinului. La început apa vine până la genunchi, apoi până la mijloc, până la subsuori, până la gât și în sfârșit până deasupra capului. Farfuria se aruncă tot mai departe și mai adânc înaintea elevului.

În regulă generală, după zece lecții, fiecare de câte zece minute, elevul poate să aducă o farfurie, așezată la trei metri adâncime și să parcurgă 25—30 de metri suprafață.

Orice tânăr cu bunăvoință, poate învăța în modul acesta înotul. Iată regulile pe care trebuie să le urmați:

Așează-te în apă, până la genunchi. Stai drept cu picioarele desfăcute în mână ții o farfurie. Spre a o așeza pe fundul bazinului, inspiri odată scurt, o gură de aer. Te apleci așezi

a ridica farfuria, în cele din urmă reții respirația, afunzi capul, deschizi ochii în apă și te obișnuiești cu zuzetul apei în urechi.

CUM O ADUCE

Elevul se îndoie de genunchi și dintr'o săritură se afundă cu capul în apă. — În fundul apei face mișcările cu brațele, apucă farfuria și o ridică. De-acum știe să 'noate.

Apoi începe să execute mișcările brațelor. Rămânând cu picioarele desfăcute, îndoi brațele, cu mâinile la înălțimea sânilor. Îndoi picioarele ajungând să ai apă până la gât. În-

Din toată Lumea

CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE DIN ITALIA

Signorina Marcellina Balellini a fost aleasă, între șaptezeci de mii femei, ca cea mai frumoasă, ca să reprezinte Italia, la concursul de frumusețe din America.

Signorina Balellini figurează astfel, în filmul care s'a rulat la New-York ca „import din Italia”.

MORALIZATOAREA ITALIANĂ

Signora Bronaldi este conducătoare unei cruciade împotriva imbrăcămintei ultra moderne, în Italia.

Adeptele acestei amazoane, pornite împotriva modei indecente, sunt, după cum se spune, în număr de zece mii. Pilda pe care o urmează e Beatrice, eroina lui Dante, intruchiparea modestiei.

Ca mijloc de propagandă, aceste cruciate moderne, împotriva modei, acordă premii mari artiștilor și croitorilor, cari croiesc modele de haine respectându-le principiile lor morale.

De curând au fondat și o loterie pentru femei, câștigătoare primind, pe lângă cinci mii lire italiene, o zestre de haine, croite după moda lor, precum și mobilă modestă, pentru două camere.

Concert de Radio... noaptea... pentru femeile măritate!

VICTOR EMANUEL PULCĂ

Noul director al prefecturii poliției orașului Cluj.

Prin deciziune ministerială d-l Victor Emanuel Pulcă, fost inspector de poliție cl. I-a, în prefectura poliției orașului Cluj, a fost numit director al aceleiași prefecturi. D-sa din inițiativă proprie, a înființat Cercul de lectură „Poliția progresivă”, de sub președenția d-lui Lt.-Colonel Aurel Crenian, prefectul poliției.

REGINA FRUMUSEȚII SPANIOLE

Seniorita Calalina Barcena, își împlinește al treilea an de stăpânire în domeniul frumuseții. Pentru a treia oară, a fost aleasă Regina Frumuseții Spaniole, de către un comitet alcătuit din artiștii de seamă ai Madridului.

Concursul fotografic al „Realității”

E vară. Tineri și bătrâni au părăsit orașele pline de zădărnici și de praf, și au plecat să trăiască o lună de zile la munte, la mare, sau în alte părți, în mijlocul naturii pitorești.

Dacă trupul și mintea găsesc, în timpul acestei luni, răgaz de odihnă, ochiul și sufletul găsesc prilejul de desfătare.

Țara noastră cuprinde neprețuite comeri de frumusețe. Știința a găsit mijlocul de-a fixa pe placa fotografică, și de-a împărtăși astfel și altora, bucuria priveliștilor frumoase.

Revista noastră ilustrată, dorind pe deoparte să facă cunoscute minunățiile naturale ale țării noastre, pe de alta de a da impuls artei fotografice a amatorilor, institue un concurs fotografic, în următoarele condițiuni:

FOTOGRAFII AMATORI pot concura cu fotografiile luate de dânsii, dacă trimesc pe adresa revistei noastre,—Cluj Str. Regina Maria No. 36—câte o copie.

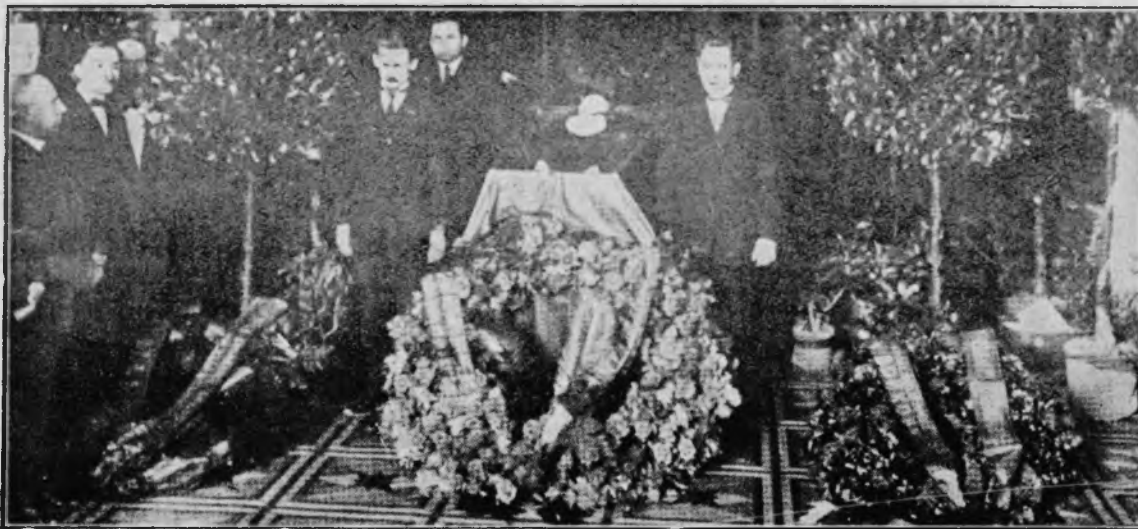
La concurs se primesc exclusiv fotografiile din țară, bine reușite: peisagii, animale surprinse în scene pitorești, sport, viața în grupuri și alte imagini de interes general.

Un comitet special va judeca fotografiile, din punct de vedere artistic, și va publica pe cele mai bune dintre ele, cu numele trimițătorului.

În fiecare săptămână una dintre aceste fotografii, cea mai bună și cea mai interesantă, va fi premiată cu un premiu de 500 (cinci sute) lei. Concursul e săptămânal și începe cu numărul viitor al revistei noastre.

„Strandul” dela Cluj

Voikoff, ministrul plenipotențiar al Sovietelor la Varșovia, a fost asasinat. Ilustrația noastră îl arată pe catafalcul. În jurul corpului neînsuflețit, se găsesc membrii legației. Catafalcul a fost așezat în sala mare a legației. Toate decorațiunile erau de culoare roșie cu inscripții negre.

La București a avut loc pe terenul Unirea un match de football pentru alegerea echipei campioane. Ilustrațiile noastre reprezintă: sus, jucătorii concurenți; jos d. Leuchide ține un „speech“, înainte de începerea matchului.

Cluburile cicliste din București organizează dese raiduri. Ilustrația noastră reprezintă pe câștigătorul unei curse de viteză.

Cum îl reprezintă Sovietele, în revistele lor humoristice, pe Chamberlain, ministrul de externe englez.

TIPURI ȘI SCENE PITOREȘTI

La București în Cișmigiu

Țigănuș după vreascuri

Înmormântarea profesorului Pârvan

1. Cortegiul trecând în fața universității.
2. D. dr. Anghelescu, ministrul instrucției publice, conduce rămășițele lui Pârvan la locul de odihnă.
3. D. dr. Aureliu Sacerdățeanu, își ia rămas bun de la Pârvan, în numele studenției.
4. D. prof. Paul Nicorescu, dela universitatea din Iași, vorbește în numele foștilor elevi.
5. Studenții poartă pe umeri cosciugul lui Pârvan.

